

תת"ע (ירושלים) 7472-02-25 - נור אל דין תמימי נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 7472-02-25 - נור אל דין תמימי נ' מדינת ישראל ירושלים

תת"ע (ירושלים) 7472-02-25

נור אל דין תמימי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[01.04.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 18.03.2025.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום מספר 41212810661 המייחס לו עבירה מיום 17.01.2025 של נהיגה במהירות העולה על המותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 שנאכפה ע"י שוטר תנועה.
3. המבקש לא התייצב לדיון ומשכך נגזר דינו בהעדרו והוטל עליו קנס כספי בסך ₪ 2,000 ושלושה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים.
- טענות הצדדים
4. לטענת המבקש הוא העביר את הדו"ח לבא כוחו ביום האכיפה. לטענת בא כוחו, הוא התבלבל ורשם תאריך לא נכון ביומנו. ב"כ המבקש טען כי בדו"ח שנכתב בכתב יד הספרה 3 נראית כמו הספרה 8, ולכן נוצר הבלבול.
5. בנוסף כפר המבקש בעבירה וביקש לטעון את טיעונו בפני בית המשפט.
6. לטענת המשיבה לא עולות מהבקשה נסיבות אשר מקימות עילת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר, שכן טעות עורך דין אינה מצדיקה ביטול פסק דין.
- דיון והכרעה
7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

- "העיקרון המנחה בהליכים פלייט- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלייט".
8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלייט (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); הקובע, כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדן ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
- ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 בו נקבע כי:
- "לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלייט [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".
- קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש
11. המבקש קיבל את ההזמנה לדיון ביד במועד ביצוע העבירה. לטענתו העביר את הזימון לבא כוחו, וזה רשם תאריך לא נכון בשל טעות אנוש. הטענה לפיה טעות אנוש היא הגורם לתקלה נבחנה בעפ"ת 42642-12-17 שאל שלום נ' מדינת ישראל מיום 1.4.2018 שם נקבע:
- "גזירה שווה בעניין זה, ניתן לגזור מן ההלכות שנקבעו בסוגיית ביטול פסק דין שניתן בהעדר, לפיהן - שכחה, טעות, חוסר תשומת לב, או בלבול במועד, אף אם אירעו בתום לב, אינם מהווים טעם מוצדק כאמור (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6), 793; רע"פ 418/85 פרץ נ' רוקינשטיין (13.8.85); רע"פ 5146/09 יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל, 28.7.2009).
12. התאריך הכתוב בדו"ח שנכתב בכתב יד על ידי השוטר, ברור. טעות במועד הדיון לבדה, או טעות אנוש, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין, או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).
13. לפיכך, אני קובעת כי לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש לדיון.
- האם קיים חשש לעיוות דין
14. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).
15. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד הגיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).
- המבקש כפר בביצוע העבירה וביקש לטעון את טענותיו בפני בית המשפט, אך לא פירט מה הן ולא הציג כל ראיה המצביעה על סיכוי לשינוי תוצאת פסק הדין.
16. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)).
17. לפיכך, אני קובעת כי העונש הינו מידתי ואינו חורג לחומרה ממתחם הענישה הנוהג.
- לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרם לחשש לעיוות דין למבקש.
- לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.
- מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, ג' ניסן תשפ"ה, 01 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.